Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIII nr. 38 (822) * joi 21 septembrie 1961 * 8 pagini 30 bani

— L-am reparat cum se cuvine. El te va ajuta să nu irosești nici un minut în zadar!

STRUNGARUL FRUNTAȘ

ION CENUȘĂ

de la Uzinele „Grigore Preoteasa"

vă vorbește despre:

- **Buna folosire a timpului**
- **Îngrijirea uneltelor, ordinea — ajutori de nădejde în muncă**

Ați început un nou an școlar și de aceea socot că o discuție despre buna folosire a timpului e cum nu se poate mai nimerită. Timpul e foarte prețios și folosirea lui chibzuită e de strictă necesitate. Fiecare minut pierdut înseamnă, mă refer la voi, pionierii și școlarii, un exercițiu nerezolvat, o regulă gramaticală neînvățată. Și pentru noi, părinții și frații voștri mai mari, timpul e nespus de prețios. Un minut pierdut înseamnă o piesă mai puțin, înseamnă să încurci lucrul altui muncitor, să întîrzii asamblarea pieselor. Muncitorii din brigada noastră știu că și de folosirea timpului depind rezultatele muncii lor. Să vă dau un exemplu. Schimbul nu a început încă, dar pe toți tovarășii îi poți afla în secție. Nea Șerbănescu își verifică strungul, îl unge, își aduce materialul ca să-l aibă la îndemînă și apoi studiază cu atenție desenul. La trei pași de el, utemistul Alexandru Dumitrescu îi urmează exemplul. La fel și Ion Stoica, Nicolae Costache ș.a. E o zi ca multe altele, dar brigada își pregătește din vreme locul de muncă. Datorită acestei pregătiri, noi reușim ca, odată lucrul început, să folosim din plin cele 480 de minute cîte numără ziua de lucru. Dovadă sînt rezultatele. Înainte, fiecare muncitor realiza doar 66 butuce pentru telefoanele de mînă, astăzi noi am ajuns să obținem 90. La fel și la șneicurile pentru contoare; de la 550 de bucăți cîte se realizau în trecut, noi realizăm azi cîte 700.

Iată de ce spuneam că prețuirea timpului, folosirea lui rațională e un lucru important. Știu că aceasta este o preocupare principală și pentru voi. Dar mai știu că mai sînt unii copii care își întocmesc programe ale zilei ce rămîn doar pe... perete! Ajutați-i pe acești colegi, arătați-le că programul le e un bun prieten și că de respectarea indicațiilor lui depind și rezultatele muncii voastre: însușirea de noi și bogate cunoștințe! Noi toți, patria noastră socialistă, așteptăm ca mîine, cînd veți păși în rîndul oamenilor muncii, să fiți cadre bine pregătite, capabili să continuați măreața operă începută de părinții voștri.

Sfatul profesorului

Despre programul zilei

E foarte bine ca, încă de pe acum, cînd abia a început școala, să vă întocmiți un program al zilei în care să vă planificați în mod cît mai chibzuit timpul din cursul unei zile de lucru.

Iată cum ar putea să arate un program al zilei pentru un pionier care învață după amiază:

Ora 7 este cea mai bună pentru trezire. Pînă la 7,30 vă puteți aerisi în voie camera, puteți face patul, gimnastica de înviorare, vă spălați și luați gustarea de dimineață. O oră o puteți destina gospodăriei, și anume o veți ajuta pe mama la diferite cumpărături, curățenie etc. De la 8,30 pînă la 11,30, cu scurte pauze, urmează să vă pregătiți cu atenție lecțiile. E bine ca mai întîi să fie pregătite lecțiile de matematică, fizică, limba romînă, deoarece sînteți mai odihniți, după care, cu aceeași atenție, vă veți ocupa de geografie, muzică, desen etc. E recomandabil ca, la toate obiectele, întîi să studiați lecția din manual și abia după aceea să scrieți temele. Pe urmă, folosiți-vă timpul rămas pentru a participa la acțiunile pionierești ale grupei sau detașamentului, la activitățile patriotice, la învățarea unor noi jocuri, cîntece... Între orele 12,30—13, urmează să luați masa și să vă pregătiți pentru a porni spre școală. Se recomandă, oare, ca și seara, după reîntoarcerea de la școală, să mai pregătiți din lecțiile pentru a doua zi? Desigur! Acestea vor fi însă cele mai ușoare: desenul, muzica, hărțile etc. E bine ca seara, timp de 30—50 de minute, să faceți lectură particulară.

Cei ce învață dimineața își vor destina învățăturii, jocului etc. cam tot atîtea ore, cu singura diferență că ele vor fi după amiază.

PARASCHIVA PETRIUC
prof. Școala de 7 ani nr. 10 — București

Cu ajutorul desenatorului nostru, vă prezentăm cum își împarte timpul unei zile de lucru pionierul ANTOȘ MIRCEA, clasa a VII-a, Școala de 7 ani nr. 4 din București, care a obținut în anul trecut numai rezultate foarte bune la învățătură.

desene de I. RAISA

UN MINUT

Știați că...

- ...uzina automată de becuri din Riga (R.S.S. Letonă) este deservită de numai 3 oameni și produce, în fiecare minut, 62 becuri, iar o uzină de pistoane de automobile din U.R.S.S. are gata pentru livrare cîte 6 pistoane (foarte greu de fabricat) în fiecare minut?
- ...că muncitorii din domeniul transporturilor, din țara noastră, în anul 1960, în fiecare minut, au transportat cîte 148.000 kg mărfuri pe căile ferate, iar muncitorii din toate ramurile de transport au transportat pe uscat, pe apă și pe calea aerului mărfuri în greutate de 270.000 kg în fiecare minut?
- ...un avion cu reacție sovietic „TU-114" sau „IL-18". de pasageri, străbate într-un minut o cale de 15 km, iar cosmonauții Gagarin și Titov au zburat cu navele „Vostok" 500 km pe minut?
- ...numai într-un singur minut, harnicii muncitori din țara noastră au dat patriei în anul 1959 circa 13.000 kilowați-oră energie electrică, 15.000 kg cărbune, 22.000 kg țiței, 2030 kg minereu de fier?... și că aceste cifre au fost cu mult depășite în anii 1960—1961?

*

Pînă ieri, mai erau niște fetițe ale căror singure griji erau doar joaca și zburdălnicia. De astăzi însă s-a schimbat povestea: sînt școlărițe!

*

Din viaţa pionierească

EXEMPLUL PERSONAL

Aşa se şi cuvine în fruntea orăcărei acţiuni — pionierii din activ

In livada gospodăriei colective, roadele dăduseră în pîrg; prunele ochioase, perele pergamute, merele dulci aşteptau să fie luate uşurel de pe ramuri şi aşezate în coşuri. Prima zi de cules nici nu începuse bine, cînd colectiviştii i-au văzut intrînd în livadă pe pionieri.

— Am venit să vă dăm o mînă de ajutor! — explicară copiii veseli.

Uşori şi sprinteni, unii aduseră la rădăcina pomilor coşuri, alţii sprijiniră scări iar unii se căţărară chiar în pomi.

Colectiviştii, care-şi cunoşteau prea bine copiii, începură să rîdă:

— Acum să te ţii cîntece!

Intr-adevăr, nu trecu mult şi livada răsuna de melodii vesele, iar coşurile copiilor se umpleau aproape la fel de repede ca ale colectiviştilor. Careva dintre cei vîrstnici se miră, chiar:

— De harnici sînt harnici cu toţii, dar cei cu tresele acelea roşii pe mînă sînt parcă cei mai ageri. Prîsnel, nu alta!

— Ei fac parte din activul pionieresc! strigă vesel un copil care auzise întrebarea. Tocmai pentru că sînt cei mai buni dintre noi i-am ales să ne conducă...

Intr-adevăr, membrii activului pionieresc trebuie să dovedească prin exemplul personal cum trebuie să se comporte un pionier. La învăţătură, în activitatea de folos obştesc, în întreaga activitate pionierească, preşedinţii de grupă, de detaşament sau de unitate trebuie să fie printre cei dintîi. In felul acesta, autoritatea lor va spori, îndemnurile lor vor fi urmate cu încredere de pionieri şi şcolari. Modeşti şi harnici, perseverenţi, politicoşi, buni tovarăşi, ei trebuie să fie un bun exemplu pentru toţi pionierii.

SANDU ALEXANDRU

Citesc Regulamentul organizaţiei de pionieri

Încă din primele zile de şcoală, colectivul de conducere al unităţii de pionieri de la Şcoala de 7 ani din comuna Vîrteju, Bucureşti, a alcătuit împreună cu tovarăşa instructoare superioară programul de activităţi în vederea pregătirii şi desfăşurării alegerilor pionereşti. În fiecare detaşament a început citirea Regulamentului organizaţiei de pionieri. La adunarea organizată în detaşamentul nr. 3 din clasa a VII-a, multe capitole discutate au fost bogat exemplificate.

Pionierii au vorbit despre ajutorul pe care l-au dat gospodăriei colective în întreţinerea culturilor, despre ajutorul dat de ei la ridicarea noii şcoli şi despre felul cum detaşamentul lor se ocupă de îngrijirea bunurilor obşteşti. Zaharia Dumitru — preşedintele detaşamentului, a arătat cum pionieri ca Ionescu Nicolae, Otopeanu Dumitru, Gheorghe Elena au dat ajutor la repararea mobilierului, la curăţirea şcolii. Au fost date nenumărate exemple despre prietenia care există în detaşament, despre grija faţă de cei mici şi multe altele.

În detaşamentul clasei a VII-a pionierii caută să cunoască temeinic fiecare capitol din Regulament. Dar nu numai atît. Ei se străduiesc să respecte toate îndatoririle pionierului. Atunci cînd vor începe alegerile pionereşti, ei vor fi pregătiţi să discute despre activitatea pionierească, să-i aprecieze pe cei care vor fi propuşi să facă parte din activul pionieresc.

Alegerea preşedintelui de detaşament

FILĂ DINTR-UN JURNAL

Astăzi a fost o adevărată zi de sărbătoare pentru noi: s-a ţinut alegerea preşedintelui de detaşament. Ne-am pregătit cu drag pentru această adunare, precum şi pentru cele de grupă, încă de la începutul anului şcolar. Au fost nespus de interesante discuţiile purtate în detaşament despre Regulamentul Organizaţiei de pionieri, despre cum trebuie să muncim pentru a ne îndeplini angajamentul solemn, despre chemarea pionierească. Am învăţat şi multe cîntece noi, dedicate partidului şi patriei noastre. Micii tehnicieni şi micii naturalişti au fost ocupaţi; au amenajat o expoziţie grozavă! Se pot vedea aici cîteva exemplare uimitoare de verze gigantice, ştiuleţi de porumb cît o căciulă, aparate de radio, ţesături meşteşugit înflorate, păsări împăiate, truse de lăcătuşerie şi cîte şi mai cîte. Nici sportivii nu s-au lăsat mai prejos; împreună cu micii artişti din unitate, au confecţionat o vitrină cu trofeele cucerite: diplome, cupe, medalii — dovadă a victoriilor noastre în întrecerile artistice şi sportive. Daca mai punem la socoteală panoul cu fotografii înfăţişîndu-i pe fruntaşii noştri în activitatea obştească şi la învăţătură, putem spune că a fost ilustrată aproape toată munca noastră pe un an întreg!

Şi iată că a început adunarea pentru alegerea noului preşedinte de detaşament. Erau de faţă, ca invitaţi, tovarăşul diriginte şi tovarăşi din sfatul unităţii de pionieri.

După ceremonialul pionieresc, tovarăşul instructor i-a dat cuvîntul lui Andrei, preşedintele detaşamentului. Andrei era tare emoţionat. El a citit din jurnalul detaşamentului şi din jurnalul unităţii despre activitatea noastră în anul trecut. Fireşte, am luat aproape toţi cuvîntul, arătînd ce a fost bine dar şi criticînd unele lipsuri ale noastre. E bine că majoritatea pionierilor au făcut propuneri pentru viitor: să ţinem unele adunări pe materii, să organizăm mai multe excursii în împrejurimi, pentru a cunoaşte temeinic realizările regimului nostru, să ne întrecem cu sportivii celorlalte detaşamente, să ajutăm mai mult la înfrumuseţarea şcolii, să organizăm activităţi care să ne ajute pentru a ne pregăti în vederea îndeplinirii tuturor condiţiilor cerute de distincţiile pionereşti. Cele mai bune propuneri au fost trecute în programul de activităţi pe care pionierii l-au aprobat chiar atunci

Pe urmă, a fost propus noul preşedinte de detaşament, şi anume propunerea a fost să-l realegem pe Andrei. El e un bun organizator, este exemplu la învăţătură şi în activitatea pionierească, are un fel de a se purta cu colegii modest, tovărăşesc şi, cînd e cazul, foarte energic. Apoi — şi pe bună dreptate — mulţi pionieri au ţinut să amintească despre Andrei că el a fost sufletul tuturor acţiunilor noastre de folos obştesc; pe mirişte, la fier vechi, el a fost mereu în frunte. Are mulţi prieteni; tot detaşamentul! E drept, cîte odată se apucă să facă singur totul, îşi ia douăzeci de sarcini pe cap, de nu mai ştie nici el cum să le rezolve, dar noi i-am atras în mod serios atenţia că nu procedează bine; trebuie să muncim cu toţii, fiecare pionier să aibă o sarcină precisă. Andrei ne-a promis că aşa va face. L-am votat cu toţii pe Andrei şi, să-l fi văzut, era roşu şi transpirat de emoţie!

POŞTA ACTIVULUI PIONIERESC

Camera pionierilor

Din prima zi de şcoala, pionierii Şcolii de 7 ani — centru din Cîmpulung Moldovenesc au putut să fie mîndri şi mulţumiţi: au o cameră a pionierilor frumoasă, îngrijită, unde vor veni cu drag pentru a primi noi şi folositoare îndrumări în activitatea pionierească.

Se înţelege cu cîtă nerăbdare, sub îndrumarea instructoarei superioare, au început să amenajeze „Camera pionierilor". Pionieri sîrguincioşi ca Simionescu Eugenia, Tipa Elena, Brînzei Doina şi alţii au lucrat cu pricepere şi cu dorinţa de a da un aspect cît mai sărbătoresc, mai îngrijit şi mai gîndit camerei pionierilor. Pe lîngă materialele pionereşti nenumărate, frumos îngrijite, care existau din anul trecut, camera pionierilor a fost îmbogăţită cu lucruri noi. Astfel, într-un colţ, pe o măsuţă au fost aranjate obiectele lucrate cu artă de pionierii din unitate în cadrul concursurilor tradiţionale ale organizaţiei de pionieri. Rebega Adriana, Gecuiu Georgeta şi Taru Doina au adus ghivece cu flori. Iar la sfîrşit, o mică surpriză care le-a bucurat inimile: cîţiva mici şcolari au sosit să dăruiască celor mai buni tovarăşi ai lor de învăţătură, pionierii, cîteva daruri pentru camera lor: milieuri şi postamente pentru flori.

Ei încă n-au împlinit nouă ani, dar de pe acum nu mai contenesc cu întrebările despre cravata roşie, despre cum trebuie să se poarte un pionier... Răspunsurile vin cu plăcere. Nu e bucurie mai mare pentru colegul din clasa VI-a decît aceea de a le povesti şcolarilor mai mici ce înseamnă organizaţia de pionieri, ce trebuie să facă pentru a merita şi ei să primească cravata roşie.

De acum încolo, aceşti şcolari vor veni din ce în ce mai des la camera pionierilor, vor participa la anumite acţiuni pionereşti, în carnetele lor numărul notelor bune va spori şi, desigur, într-o bună zi, vor rosti, îmbujoraţi, în faţa careului, emoţionantele cuvinte ale angajamentului solemn al pionierului...

CENAD (prin telefon, de la trimisul nostru): Cenad este o comună mare şi bogată din raionul Sînicolaul Mare, regiunea Banat. În cele două gospodării agricole colective milionare — „Mureşul" şi „Ştefan Plavăţ" — s-au unit cei aproape 8.000 de cenadeni.

Azi, 15 septembrie, prima zi de şcoală, sînt aici, la Cenad. Adunarea festivă de deschidere a noului an şcolar a fost anunţată pentru ora 8 dimineaţa. În curtea şcolii, însă, elevii au început să vină cu mult înainte. La ora 8 fix, serbarea a început. Tovarăşul Ion Munteanu, directorul Şcolii de 7 ani, vorbeşte în cuvinte calde despre grija părintească a partidului, care a pregătit copiilor din toată ţara manuale, şcoli noi, internate.

Începe apoi, într-un cadru festiv, înmînarea manualelor şcolare. Copiii sînt bucuroşi, le răsfoiesc cu curiozitate. De o mare atenţie în această zi s-au bucurat cei mai mici şcolari — elevii din clasa întîia, cărora pionierii le-au dat, pe lîngă buchete cu flori, urarea lor caldă de bun venit.

Tovarăşii Mizu Petre, Farago Elena, Mladen Danilov şi Wolf Petru, părinţi ai copiilor, au luat cuvîntul mulţumind din inimă partidului pentru condiţiile de învăţătură pe care le-a creat copiilor lor.

Am intrat în şcoală. Copiii, aşezaţi la locurile lor, în clase proaspăt zugrăvite, cu băncile strălucitor lustruite, cercetează preocupaţi manualele şcolare. Diriginţi, învăţători, profesori şi elevi au intrat la clase. Prima zi de şcoală a început. În clasa a VII-a B, constituţia. E linişte şi se aude doar vocea profesoarei :

— Anul acesta vom învăţa, copii, despre felul în care sînt consemnate, în legea fundamentală a ţării, Constituţia, marile cuceriri istorice ale poporului nostru...

Într-adevăr : noul an şcolar a început.

E. SKIBINSKI

DARABANI (prin telefon): Şi aici, în comuna Darabani, raionul Dorohoi, la fel ca pe întreg cuprinsul patriei noastre dragi, bucuria începerii noului an şcolar a fost emoţionantă. La Şcoala medie din comuna Darabani, construită în anii puterii populare, învaţă peste 1.000 de copii, fii de colectivişti şi de muncitori. Într-o atmosferă de sărbătoare, şcoala, îngrijită şi frumos amenajată, şi-a primit prietenii în această zi de deschidere a noului an şcolar cu urările tradiţionale de „Bine aţi sosit !" În acest an, în clasa I-a au fost înscrişi peste 130 de copii. Ei au fost întîmpinaţi cu multă căldură şi cu o deosebită atenţie din partea tuturor. Unitatea de pionieri din şcoală şi-a primit noii prieteni cu flori şi cu multă bucurie. Vîntu Viorel, Darie Paul, Clives Mihai şi alţi fii de colectivişti şi muncitori au făcut astăzi cunoştinţă pentru prima oară cu şcoala. Bucuria ce se citeşte pe feţele lor, precum şi noile uniforme ce le poartă, dovedesc din plin viaţa fericită pe care o trăiesc, precum şi dorinţa fierbinte a fiecăruia dintre ei de a învăţa, de a învăţa cît mai bine, mulţumind în acest fel clasei muncitoare care le poartă de grijă. Deschiderea festivă a noului an şcolar va rămîne de neuitat pentru toţi şcolarii şi în mod deosebit pentru cei peste 130 de copii care astăzi au păşit pragul şcolii pentru prima oară.

AL. MIHU

CRIŞAN (prin telefon de la trimisul nostru în Delta Dunării): Pe Dunăre trece vaporaşul de pasageri „16 Februarie". La mila 12 coboară pionierii Moreanu Ilie din Vulturi, şi Colesnic Iacob din Gorgova. Vin şi alte vaporaşe, vin şi bărci şi şalupe. La bord, copii din Letea, Poşta, Maliuc...

Vă miraţi? Doar azi e 15 septembrie, începe un nou an şcolar! Petrenco Elena e şcolăriţă în clasa I-a, Tulceanu Ion e într-a V-a. Ion, ca şi Elena, priveşte cu interes în jur.

— Ce vă place mai mult?

— Cărţile, ne mărturiseşte emoţionată micuţa şcolăriţă.

— Îmi place internatul. Dormitoarele mari şi frumoase cu pături bune, rufăria albă, sala de mese, sala de studiu... spune Ionică.

Au amîndoi dreptate. Manuale gratuite, şcoli de 7 ani, ba chiar şcoli cu internat, cînd oare s-au mai pomenit în Deltă înainte de întemeierea regimului de democraţie populară? Drumul pînă la şcoală era greu. Să te fi sculat cît de dimineaţă, şi tot nu ajungeai la timp. Şi apoi, cînd vin furtunile, viscolele, cînd vin sloiurile pe Dunăre, nu mai poţi ajunge de fel. Şcolile cu internat, create în Deltă în anii noştri de democraţie populară, au dat tuturor copiilor posibilitatea să învete în bune condiţii cele şapte clase. Una din acestea este şi şcoala cu internat din Crişan. Copiii pescarilor de aici se bucură de această realizare şi sînt hotărîţi să învete foarte bine, pentru a-şi arăta şi în acest fel recunoştinţa faţă de partidul drag care, an de an, le creează noi condiţii de viaţă şi de învăţătură.

GETA COSTIN

ALEXANDRIA (prin telefon, de la trimisul nostru) : Inscripţia „Bine aţi venit !", de la intrarea Şcolii de 7 ani nr. 5 a avut, pentru 415 copii din Alexandria, regiunea Bucureşti, o dublă semnificaţie : mai întîi că au început cursurile şi, apoi, că se află într-o şcoală nouă, inaugurată cu acest prilej. Iat-o, e spaţioasă, plină de lumină, mirosind plăcut a tencuială proaspătă. Mîini grijulii aşează pretutindeni ghivece cu flori : în cele 8 săli de clasă, în cancelarie, la camera pionierilor, în laborator, pe coridoare.

Peste tot, chipuri emoţionate. A început adunarea festivă. Duţa Dumitru, din clasa a V-a, îşi exprimă, în cuvinte simple, calde, recunoştinţa pentru partidul nostru drag care le dăruieşte copiilor aceste bunuri de preţ — şcoala, cartea. Olmazu Teodora, din clasa a IV-a, adresează un cald salut pionieresc micilor şcolari din clasa I-a, iar Bucioaica Elena, din clasa a VI-a, le urează succes la învăţătură pionierilor şi şcolarilor din clasa a V-a.

Am mers şi noi în această clasă. Majoritatea copiilor se cunosc între ei, unii vin de la Şcoala de 7 ani nr. 2. Cu toţii sînt emoţionaţi de noile manuale, de faptul că la fiecare oră fac cunoştinţă cu alt tovarăş profesor. Pe feţele lor, soarele vacanţei a pus o pecete aurie de sănătate şi voioşie. Duţa Dumitru şi-a petrecut o parte din vacanţă la mare, Mirancea Ion a fost în tabără, la Homorod, Chiticescu Florica şi Ciobanu Ştefan au cutreierat, cu prilejul excursiei organizate de Casa pionierilor, multe regiuni ale patriei noastre socialiste. Toată lumea e bine dispusă şi manifestă o mare poftă de... învăţătură. Din propoziţia scrisă pe tablă la limba romînă, nici un cuvînt n-a rămas nesubliniat ; subiectul, predicatul şi celelalte părţi de propoziţie au fost scoase la iveală într-un timp record! Fiecare pionier şi şcolar e nerăbdător să arate ce a învăţat pînă acum, e dornic să-şi însuşească noi cunoştinţe. Creioanele aleargă de zor pe caiete, ţinînd pasul cu creta care dansează graţios pe tablă. Copiii au înaintea lor trei trimestre întregi, dar fiecare vrea să-şi arate sîrguinţa la învăţătură încă din primele zile de şcoală. E bine, e foarte bine, copii !

AL. OVIDIU ZOTTA

15 septembrie 1961, la clasa I-a. Mai întîi, o primire emoţionantă apoi, în clasă, prima întîlnire cu tabla şi creta.

ÎN CASA unui COLECTIVIST

Casa nouă a colectivistului Anghel Marin din comuna Coşereni, regiunea Bucureşti

Norii revărsaţi împodobeau bolta cu maci. Razele soarelui se furişau printre frunzele viţei de vie din faţa casei lui Ioan Stoica şi băteau în ferestrele mari, împurpurîndu-le cu jocul lor matinal.

În dimineaţa aceea limpede şi liniştită de duminică, glasul energic, chemător al gospodinei a trezit întreaga ogradă. Aproape o sută de păsări au cotcodăcit fîlfîind din aripi şi s-au repezit să adune grăunţele împrăştiate pe pămînt. Scroafa cu cei şase purcei treziţi din somn au început să guiţe asurzitor.

Deşi era duminică, colectivistul Ion Stoica se trezise odată cu răsăritul soarelui şi gospodărea prin grădină. Cînd m-am apropiat de uluca înaltă ce împrejmuia curtea, el murmura un cîntec vesel pe care-l întrerupea din cînd în cînd ca să guste din boabele ciorchinilor copţi. E un bărbat de statură potrivită, cu părul gălbui, cu fruntea înaltă, cu ochi albaştri, adumbriţi de gene dese.

...Prima dată m-a dus să-mi arate cei zece iepuraşi de casă, urechiaţi, neastîmpăraţi şi frumoşi. Mi-a vorbit cu pasiune despre creşterea lor, în timp ce le dădea să mănînce.

Soţia sa, o femeie măruntică, aprinse focul în cuptor, să coacă pîinea. Noi ne-am urcat în hambarul cel nou.

— Asta l-am făcut de cînd am intrat în gospodăria colectivă, începu el, înainte n-am avut hambar dar nici trebuinţă nu ne-ar fi făcut că nu aveam ce pune în el. Munca mea rămînea la bogătaşi.

Luă un pumn de grîu şi lăsă să-i cadă uşor grăunţele printre degete. Apoi continuă mai vesel:

— Are bob sănătos. L-am primit acum, la avans, vreo 900 de kg, şi 1000 de lei. Mai tîrziu, cînd vom strînge recolta la toate culturile, voi primi şi mai mult. Am 400 zile-muncă şi vor mai fi şi altele. Mai e puţin şi-mi umplu ochi hambarul. După socoteala ce s-a făcut acum, voi mai primi şi anul acesta vreo 5000 de lei din care o să-mi cumpăr un radio şi altele. Cînd o viscoli afară, eu o să stau în casă să-mi cînte Ion Luican...

Ne-am oprit apoi pe prispa noii case, cu zidurile de cărămidă încă netencuite. Umbrele viţei de vie jucau pe pereţi. Ferestrele mari erau acoperite de perdelele brodate, după obiceiul tuturor celor din comuna Mihai Viteazu, raionul Turda. Cînd am intrat în casă, zgomotul paşilor s-a topit în covoarele groase şi înflorate. Mi-a deschis uşa să-i văd copiii. Are o fată şi un băiat. Dormeau încă. Odaia largă era mobilată modern. Ne-am retras în vîrful picioarelor să nu-i trezim pe prunci din somnul lor cel mai dulce.

— De-abia aştept să-i văd mari, îmi şopti el. O să iasă colectivişti din ei, nu glumă. Doar şi gospodăria noastră colectivă, „Drapelul păcii", va fi pe atunci de multe ori mai bogată. Urmînd îndemnul şi indicaţiile partidului ne vom construi o viaţă ca în poveşti.

NICOLAE BULGARU

Fetele lui Moş Vasile

Dar tu, unde alergi aşa, măi, fetico? Nu mergi cu noi la cinematograf?

— Nu, mă duc la Florica lui moş Vasile Lazăr, le răspunde gîfîind, tăindu-le calea, o fetiţă cu părul bogat în fundiţe şi cu cravată roşie la gît. Mi-a spus c-o să-mi facă o surpriză, c-o să-mi arate ceva interesant. Şi apoi, film am văzut şi aseară, la televizor. Mă duc să văd ce-mi arată...

Ortansa, aşa o cheamă pe fetiţă, bătea peste cîteva clipe într-o portiţă:

— Moş Vasile!... Florico!... Am venit. Eu sînt, Ortansa!...

Ortansa se opri brusc. Făcu ochii mari, se ruşină de ea: cum de nu observase că-s stinse luminile? Nu era nimeni acasă. Dar parcă acasă a chemat-o Florica!? Desigur, toţi sînt la căminul cultural. Şi Florica, şi Petra, şi moş Lazăr, tatăl lor. Doar toţi sînt în echipa artistică.

O porni în fugă înapoi, la vale, pe uliţa pietruită. Dădu buzna în sala de repetiţii. Niciodată nu i se păruse atît de mare ca acum. Şi doar, de cînd s-a ridicat noul cămin cultural, a tot venit pe aici. S-a împrietenit cu Florica, cu Petra şi cu alte utemiste din brigada artistică.

Pe scena scăldată în lumină, lîngă pianul negru, strălucitor, se află chiar moş Vasile, paznicul gospodăriei colective. Cîntă din cimpoi. Grozav mai cîntă! Şi din caval ştie. Are părul cărunt, dar i-a întrecut pe toţi flăcăii deunăzi, la un concurs artistic pe raionul Lehliu. Primul a ieşit! Şi fetele la fel — sînt cele mai bune soliste ale corului căminului cultural din comuna lor, din Brăneşti. Florica e şi-n brigada artistică şi n-are decît 16 ani.

Dar iată că s-a făcut pauză.

— Ortansa! Veniţi aici, fetelor!

Şi Florica le duse pe un coridor, într-o cameră alăturată, plină cu viori şi acordeoane şi cu felurite costume pentru spectacole, cu care e dotat căminul cultural..

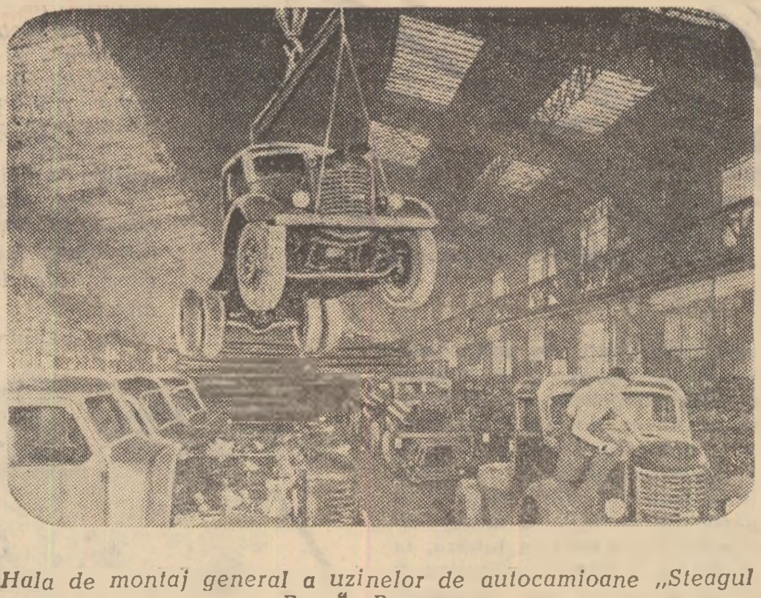
— Aici e!... zîmbi tînăra colectivistă, oprindu-se în faţa unui dulap. Deschise uşa şi, pe raftul din faţă, printre nenumăratele păpuşi din lemn, le arătă una nouă, caraghioasă, pe care Ortansa n-o mai văzuse.

— E „Mihăiţă", eroul principal din noua piesă pentru pionieri şi şcolari pe care o pregătim la teatrul de păpuşi al căminului cultural! Ştiu că-ţi place teatrul de păpuşi, aşa că o să te învăţ şi pe tine, Ortansa, să mînuieşti păpuşile. Poate interpretezi... chiar rolul lui Mihăiţă! Am şi vorbit cu tovarăşul Minea, directorul căminului. Şi pe Lenuţa, şi pe Nataliţa le învăţ. De mîine, să veniţi la repetiţie...

AL. DINU IFRIM

Veşti din industrie

Hala de montaj general a uzinelor de autocamioane „Steagul Roşu", Braşov.

● În primele 8 luni ale acestui an, siderurgiştii de la Hunedoara au repurtat succese de seamă. Ei au produs peste plan 2.357 tone cocs, 24.904 tone aglomerat, 24.866 tone fontă, mai mult de 16.000 tone oţel Martin şi electric, peste 44.000 tone laminate.

● Petroliştii din rafinăriile ploieştene au realizat pînă la sfîrşitul lunii august, prin valorificarea mai bună a materiei prime, reducerea consumurilor specifice de materiale, chimicale etc., 18.322.000 lei economii şi 23.630.000 lei beneficii peste prevederile planului.

● *Laminatorii şi ceilalţi muncitori de la uzina „Laminorul" din Brăila obţin zi de zi noi succese în muncă. Aşa, de pildă, datorită mecanizării unor faze ale procesului de producţie, echipele conduse de comuniştii Ion Ivan şi Alexandru Cîrlan dau zilnic cîte 15—20 tone laminate peste plan.*

Bilanţul realizărilor obţinute de muncitorii acestei uzine arată că planul producţiei a fost depăşit pînă acum cu 3.650 tone de laminate.

● La capătul celor 8 luni din acest an, producţia marfă planificată pentru această perioadă la întreprinderea „Tehnometal" din Timişoara a fost depăşită în întreprindere cu peste 3.000.000 lei, fabricîndu-se peste plan zeci de selectoare, utilaje pentru crescătorii de păsări, piese de schimb pentru maşini etc.

Drapelul fruntaşilor

Cînd intri în incinta Uzinelor „Semănătoarea", ai impresia că te găseşti într-un orăşel.

Iată atelierul subansamble. Aci lucrează şi brigada „16 Februarie", condusă de comunistul Eftimie Marin. Eftimie este un om slăbuţ, mic de statură, cu umerii proeminenţi, cu ochi ageri, priceput şi harnic. E ceva mai în vîrstă decît ceilalţi. Inimoşi şi pricepuţi sînt şi membrii brigăzii lui.

Ca în toată uzina, şi la „subansamble" întrecerea socialistă constituie modul în care oamenii, brigăzile îşi măsoară priceperea şi gradul de calificare în scopul de a da patriei produse de calitate tot mai bună.

Cei din brigada lui Eftimie năzuie, în această întrecere, locul de frunte. De multe ori s-au găsit la un pas de a cîştiga drapelul de fruntaşi. Pînă

Muncitoarea Dingă Stela lucrînd la bormaşina de găurit bare.

la urmă, acest colectiv unit, perseverent, l-a cîştigat.

Brigada „24 Ianuarie", în frunte cu şeful ei, comunistul Brătulescu Aurel, s-a prezentat cu drapelul în mînă pe locul de muncă al brigăzii lui Eftimie, le-a înmînat această distincţie a celor mai buni şi i-a felicitat.

— Cum aţi făcut măi, nea Eftimie, de ne-aţi luat steagul?

Eftimie, emoţionat, i-a explicat din nou cum membrii brigăzii lui au creat un dispozitiv nou de nituire pneumatică, cum, în felul acesta, calitatea lucrărilor a devenit ireproşabilă iar rebuturile au fost reduse la zero.

Brătulescu şi ceilalţi îl ascultau şi se gîndeau...

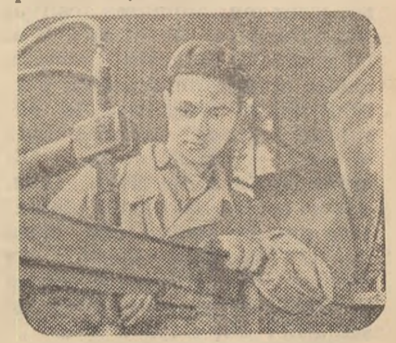
De altfel, diferenţa de punctaj nu fusese prea mare. Brigada lui Brătulescu terminase planul cu o zi mai devreme, iar cea a lui Eftimie cu o zi şi cîteva ore.

— Dar tu cum ai făcut de-ai... pierdut steagul? exclamă rîzînd Eftimie după ce termină explicaţia.

Brătulescu îi întinse mîna şi-i zise:

— E de faţă toată brigada. În numele ei mă angajez ca în luna asta să terminăm planul cu două zile mai devreme. Şi acum, vă urez să păstraţi cu cinste drapelul...

Cine va cîştiga în viitor drapelul nu ştim. Dar de un lucru

Comunistul Eftimie Marin, şeful brigăzii „16 Februarie", lucrînd la maşina de punctat bare.

sîntem siguri; spre ogoarele înfrăţite ale patriei noastre vor pleca maşini agricole tot mai multe, mai ieftine şi de calitate din ce în ce mai bună.

FLORIAN SAIOC

VEȘTI DIN ȚARA CONSTRUCTORILOR COMUNISMULUI

Unul din cele mai mari aeroporturi ale lumii

La Domodedovo, un orășel de lîngă Moscova, se desfășoară din plin lucrările de construire a unuia dintre cele mai mari aeroporturi din lume.

În afara unor uriașe clădiri cu săli spațioase și luminoase pentru călători, la Domodedovo se vor construi piste de decolare-aterizare de prim rang. În interiorul aeroportului vor fi amenajate părculețe, vor fi create lacuri artificiale.

Pe șantierul uriaș de la Domodedovo s-au aplicat cele mai înaintate metode de construcții, funcționează cele mai variate mașini și agregate — noutăți ale tehnicii sovietice.

Ca volum, giganticul hangar, în care, într-un viitor apropiat vor staționa aeronavele, întrece de cîteva ori uriașa clădire din piața Smolensk din Moscova. Porțile hangarului, de 22 m., cîntăresc 630 tone.

Proiectul construcției aeroportului de la Domodedovo prevede construirea unei galerii speciale ce va permite ca, fără să te urci pe scară, să ajungi din sălile aerogării în salonul aeronavei.

Aeroportul de lîngă Moscova, care se construiește acum, va fi încă una din minunatele opere ale poporului sovietic, entuziast constructor al comunismului.

*

La Leningrad, pe cheiul insulei Vasilievski, se vor înălța noi edificii. Aci vor fi construite clădirea gării maritime și un complex întreg de instalații.

In cinstea Congresului al XXII-lea al P. C. U. S.

La secția de ștanțe și dispozitive de la Uzina „Kirov" din Leningrad a apărut o ediție „fulger" a ziarului de perete. Ea anunța că **frezorul Ivan Leonov a îndeplinit cu mult înainte de termenul stabilit de el însuși cel de-al optulea plan anual de la începutul septenalului.**

„Este darul meu modest oferit Congresului al XXII-lea al P.C.U.S., a declarat Leonov. În zilele care au mai rămas pînă la începerea lucrărilor Congresului, mă angajez să mai îndeplinesc norma pentru patru luni".

Leonov nu se mulțumește cu propriile sale realizări. Împărtășind din bogata sa experiență frezorilor mai tineri, el a reușit să educe o întreagă pleiadă de fruntași dintre care **mulți și-au îndeplinit și ei planul lor septenal.**

L-a petrecut tot blocul...

Acest bloc a fost construit nu de mult, dar s-a și încetățenit aici un obicei : cei ce intră în clasa întîia sînt petrecuți la școală de toți locatarii. În ajun, micuții s-au întîlnit cu învățătorii. Învățătorii au venit în curtea blocului cu nr. 4 de pe strada Pervaia Stroitelnaia din Moscova, tocmai cînd pionierii îi învățau pe cei mici cum se îmbracă uniforma școlară. Încă înainte de asta copiii mai mari au controlat dacă micuții aveau cărțile și caietele în ordine, le-au povestit cum trebuie să stea în bancă, cum să răspundă la întrebările învățătorului.

A început programul artistic prezentat de pionieri iar cei din clasa întîia au spus poezii.

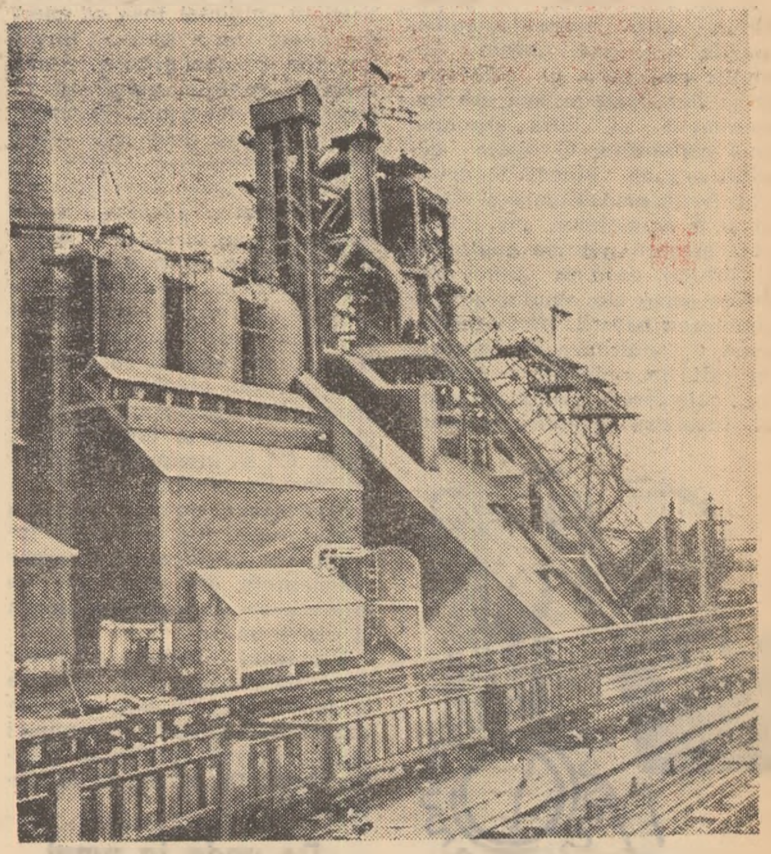
Cînd s-au despărțit, pionierii le-au spus micilor lor prieteni : „Culcați-vă mai devreme, ca să nu întîrziați mîine". Ce să întîrzie... Micuții s-au trezit de cum s-a luminat de ziua. Erau emoționați, pentru prima oară în viață se duceau la școală. Tot blocul i-a petrecut...

(După „Pionierskaia Pravda")

Pe marile șantiere ale Comsomolului

Sute de mii de tineri și tinere muncesc voluntar pe marile șantiere ale Comsomolului. Ei și-au luat angajamentul de a da patriei, pînă la deschiderea celui de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S., 47 de obiective industriale mari.

Zilele acestea, tinerii constructori își încordează toate forțele pentru a îndeplini înainte de termen angajamentele luate. Ei au și dat în producție 11 agregate și alte instalații mari. Sînt în curs de terminare noi obiective ale Combinatului metalurgic din Magnitogorsk și ale Combinatului chimic din Stalinogorsk ale Combinatului electrochimic din Circik și ale combinatelor de hîrtie și celuloză din Kondopoga și Kotlas, precum și ale uzinei de spirt sintetic din Saratov.

Noul furnal construit la Combinatul siderurgic de la Kuznețk

Pentru pace și socialism

Duminica trecută, pe întreg cuprinsul Republicii Democrate Germane, s-au desfășurat alegerile pentru organele locale ale puterii de stat.

Într-o atmosferă sărbătorească, de entuziasm general, oamenii muncii din R. D. Germană au mers în număr mare, încă din primele ore ale dimineții, la localurile de vot. 99,96 la sută dintre alegători, — profund atașați politicii de pace și bunăstare pe care o duce primul stat al muncitorilor și țăranilor din istoria Germaniei, — au votat cu încredere pentru candidații Frontului Național al Germaniei Democrate (din care fac parte Partidul Socialist Unit din Germania și alte partide democratice și organizații obștești de masă din R.D.G.)

Acestor alegeri — în care și-au dat votul pentru pace, pentru socialism și bunăstare — oamenii muncii din R.D.G. au închinat succesele lor, pe care le-au dobîndit **în munca creatoare, constructivă de întărire a Republicii dragi. Pentru că întreaga republică, mișcarea populară pentru întărirea R.D.G., pentru apărarea păcii și pregătirea încheierii Tratatului de pace s-a desfășurat în cinstea alegerilor sub lozinca „Să întărim republica și să susținem pacea prin fapte".**

Dragostea cu care populația R.D.G. a întîmpinat alegerile reiese deosebit de grăitor din declarațiile unor alegători. Astfel, muncitorul Wilhelm Jannzewski, invalid de război, a spus : „Am mers la vot primul pentru a-mi manifesta adeziunea și dragostea față de republica noastră. Ea e apărătoarea păcii pentru întreaga Germanie..." Iar veteranul mișcării muncitorești, Albert Burzmann, participant la luptele duse de clasa muncitoare germană în 1918 împotriva reacțiunii, a declarat : „Atunci, militariștii și reacțiunea prusacă, ajutați de trădătorii social-democrației de dreapta, ne-au înfrînt. Acum le dăm noi o lovitură. Alegerile de față dovedesc voința clasei muncitoare din R. D. Germană de a construi socialismul".

Procentajul de 99,96 la sută din voturi, exprimate pentru Frontul Național al Germaniei democrate, dovedește, cum nu se poate mai limpede, dorința de nestrămutat a populației din R. D. Germană ca, în frontul unit al țărilor socialiste, să apere pacea, să-și făurească un viitor luminos.

Școala...

„Copiii noștri vor să învețe, dar pentru a învăța se face coadă în fața școlilor suprapopulate și în care profesorul este o persoană din ce în ce mai rară"

(„Paris Match"- Franța)

Între dealurile cu vii, satul, cu case mici, adormite sub aurul frunzelor pătate de toamna bogată, pare o așezare uitată de lume. Dar nu-i așa: te contrazic — dacă privești bine — casele solid clădite ale notabilităților, instituțiile statului. Poșta, jandarmeria... Biserica... Primăria... Au clădiri mari, din piatră, cu trepte înalte la intrare. Mai sînt și circiumi în sat. Și un han. Surprins de lipsa ei, cauți cu privirea, rătăcind pe uliți, clădirea mare și arătoasă a școlii. Pentru că — nu-i așa ? — școala nu poate avea, într-o astfel de așezare, decît o clădire mare și frumoasă... Dar după ce ai cutreierat satul în lung și în lat, te resemnezi — satul n-are școală.

— Școală ? — intră în vorbă cu drumețul un om mai în vîrstă, care stă, trăgînd din pipă, lîngă biserică. Ba, nu vă supărați dv., avem și școală — iat-o !

Intrigat, îi urmărești privirea, care arată undeva, spre spatele bisericii. Și afli școala. Pe-o căsuță mică, un fel de magazie puțin mai bine clădită, citești literele rotunjite de o mînă grijulie — poate a învățătorului : „L'ÉCOLE" [1].

Omul îți citește pe chip dezamăgirea și, vinovat parcă, ține să se apere :

— Mda, e cam... mică. Și nu prea chipeșă... Dar alte comune n-au de loc. La noi, de bine, de rău, învață totuși 50 de copii. Guvernul nu ne trimite bani pentru școli...

— Numai 50 de copii de vîrstă școlară aveți în sat ?

— A, nu — sînt mai bine de 100 !... Dar n-au toți loc în camera aceasta...

Mi-arată cu mîna, într-un gest scurt, încăperea joasă și întunecoasă în care tocmai am intrat.

— Asta-i școala noastră...

Bănci vechi, cîrpite în fel și chip, o „catedră" pe care numai cu greu o poți numi astfel...

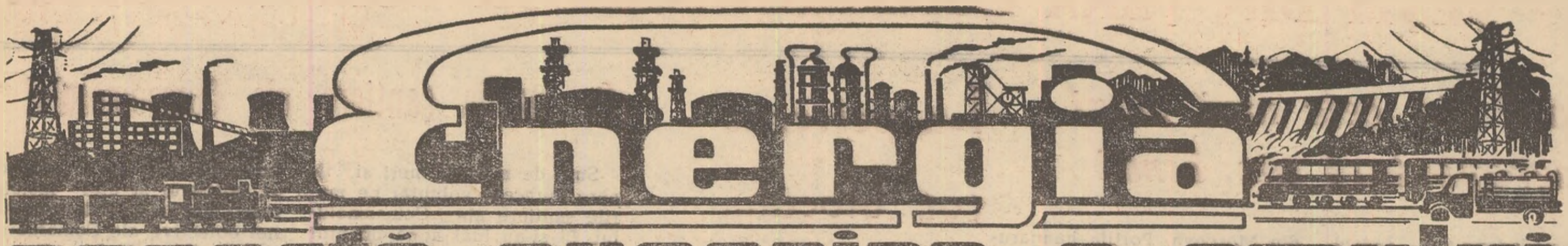
— Știți, ține omul să apere onoarea comunei natale mai precizind o dată — sînt multe sate în jur care n-au școli de loc !

...Într-adevăr, nu numai în jurul acestui sat, ci în întreaga Franță — țara care cheltuiește anual miliarde de franci pentru înarmare, care cheltuiește miliarde de franci pentru efectuarea de experiențe cu bomba atomică și cu ducerea războiului de jaf din Algeria — nu există școlile necesare. In Franța, manualele de școală și taxele școlare sînt enorm de scumpe. Anual, zeci și zeci de mii de copii francezi sînt nevoiți să nu meargă la școală pentru că guvernanții imperialiști ai Franței cheltuiesc banii poporului pentru înarmare în loc să construiască școli, să plătească salarii pentru cadrele didactice.

ȘT. Z.

[1] L'École — școală (în limba franceză).

Energia — această cucerire a omului

În mai puțin de două secole...

Acum 200 de ani, singurul felinar care lumina noaptea străzile era luna, firește în nopțile cu... lună. O călătorie de la București la Iași era un eveniment și dura aproape două săptămîni. O tigaie de metal era un obiect de mare preț. Forța mușchiulară a omului și a animalelor, iar într-o mică măsură puterea apelor și a vîntului, erau pe atunci singurele arme ale omului pentru supunerea naturii. Nici pomeneală de mulțimea de lucruri, azi atît de obișnuite pentru noi : cale ferată, radio, automobil, încălzire cu aburi, tractor,

iluminat electric, telefon, televiziune, avion, stilou ș.a.

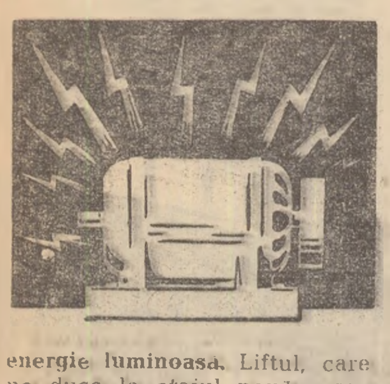
În decursul ultimului secol, omul a învins în mare măsură spațiul și timpul. El a acoperit continentele cu o rețea deasă de linii ferate, cu invizibile trasee maritime și aeriene, pe care se deplasează anual miliarde de oameni, miliarde de tone de mărfuri. El a învățat să foreze în pămînt puțuri adînci de kilometri, să se scufunde în adîncurile mărilor și oceanelor, a pătruns în Cosmos...

Ce forța a folosit omul pentru aceste mari înfăptuiri ?

Posibilitățile uriașe pe care le-a căpătat omenirea, puterea ei asupra naturii i-au fost oferite de **stăpînirea energiei.**

Cum se prezintă energia ?

Radiatoarele caloriferului sau soba aprovizionează iarna locuința noastră cu **energie termică,** becul electric sau lumînarea revarsă în jurul lor

energie luminoasă. Liftul, care ne duce la etajul nouă sau doisprezece cheltuiește pentru această **energie mecanică,** motorul tramvaiului sau al troleibuzului este alimentat cu **energie electrică** și, pentru a munci, pentru a gîndi, pentru a trăi consumăm carne, pîine, legume care conțin **energie chimică.** Nu de mult, savanții au descoperit și posibilitatea de a folosi în practică **energia atomică.**

Există oare atîtea feluri de energie ? Nu. Energia este una singură. Ceea ce am enumerat sînt doar diferitele ei forme. Trebuie subliniat însă că energia poate trece dintr-o formă într-alta. De posibilitățile transformării energiei puteți să vă convingeți și singuri. Pentru aceasta, priviți doar mai atent cum funcționează farul la o bicicletă. Dacă învîrtiți roata bicicletei și aceasta rotorul dinamului, se produce curent electric și se aprinde becul farului. Învîrtind roata bicicletei și prin ea rotorul dinamului cheltuim energie mecanică. Între polii dinamului ea dă naștere energiei electrice. În bec, aceasta se transformă în energie luminoasă și termică (căldură). Ca să lumineze, filamentul becului trebuie să devină incandescent, adică să aibă o temperatură foarte înaltă. Într-un fier de călcat se înroșesc rezistențele, dar acolo nu ne interesează energia luminoasă ci cea termică.

Urmărind diferitele transformări ale energiei, cu aparate de mare precizie, se poate constata că într-adevăr ele numai se transformă, fără a se pierde nimic. De aceea ne interesează...

De unde ia omul energia ?

Natura darnică a pregătit omului uriașe „rezervoare de energie", sub cele mai diferite forme. Zăcămintele de cărbune sau cele de petrol și gaze naturale sînt rezervoare de energie. Lacul de munte, care

poate fi pus să acționeze o centrală hidroelectrică este un izvor de energie. Vîntul, care, ce-i drept, este cam capricios (nu suflă în permanență, iar cînd suflă, tăria lui se schimbă mereu), de asemenea este un izvor de energie. Dar omul creează și rezervoare artificiale de energie — acumulatori, pentru diferite scopuri ; un arc strîns care să acționeze ceasul, un lac de acumulare artificial care să pună în mișcare turbinele hidrocentralei, o baterie ca să alimenteze o lanternă etc. În toate aceste cazuri noi n-am făcut altceva decît să mutăm energia dintr-un loc într-altul, pentru a o putea folosi mai bine, nu am făcut altceva decît să înmagazinăm energia

Și în sfîrșit uraniul care este unul din cele mai prețioase metale azi este de asemenea un izvor de energie din cele mai bogate.

Unde este izvorul... „rezervelor" ?

Atingînd suprafața mărilor și oceanelor, o parte a energiei solare evaporează apa. Vaporii formați sînt transportați de curenții de aer la mari distanțe, se concentrează în nori și, condensîndu-se, cad pe pămînt sub forma de ploaie sau zăpadă. Iată de ce nu seacă rîurile : fiindcă soarele, asemenea unei pompe gigantice, deplasează deasupra continentelor uriașe cantități de apă din mări și oceane. Scurgîndu-se la vale din nou spre ocean, noi captăm în hidrocentralele noastre o parte din energia soarelui primită de apă în timpul evaporării.

Alte centrale electrice funcționează cu cărbune. Geologii

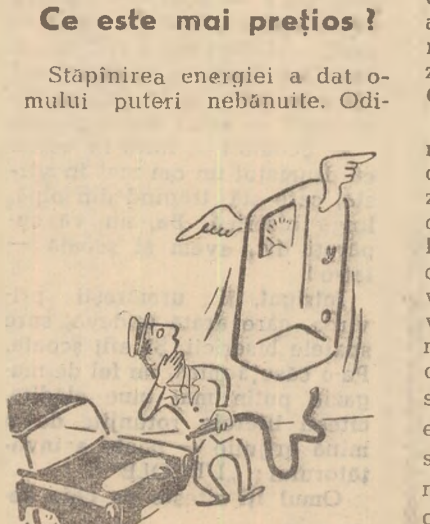
au demonstrat că aceștia s-au format din copaci pietrificați și că energia pe care o conțin este energia razelor solare asimilată de frunzele plantelor în vremuri foarte de mult apuse.

Energia vîntului, folosită odinioară pe scară largă la morile de vînt, la corăbiile cu pînze, iar azi la acționarea unor pompe sau a unor centrale electrice de mică putere, își are de asemenea originea în soare. Ea este rezultatul încălzirii neuniforme a diferitelor regiuni ale pămîntului, după anotimp și orele zilei, după cum se încălzește uscatul sau suprafața mărilor și oceanelor.

Deci SOARELE este izvorul celor mai multe dintre formele de energie folosite azi (noi nu am amintit, de pildă, drept izvoare de energie, căldura din interiorul globului pămîntesc și forța mareelor). Fără raza de soare nu se pot hrăni plantele, fără plante n-au din ce trăi animalele. Fără soare n-ar fi nici lumea plantelor, nici cea a animalelor. Fără soare, globul nostru ar fi ca o stîncă rece, moartă, fără atmosferă, fără apă, care ar pluti în abisul negru al spațiului interplanetar.

Ce este mai prețios ?

Stăpînirea energiei a dat omului puteri nebănuite. Odinioară, știți bine, aurul era acela care dădea stăpînilor săi puterea. În parte, acest lucru mai este valabil în țările capitaliste. Să vedem ce s-ar întîmpla dacă, dintr-odată, ca prin farmec, ar dispare tot aurul de pe pămînt ? Majoritatea oamenilor ar afla despre aceasta din jurnale sau la radio. Ar dispare inelele și cerceii. Oamenii s-ar minuna puțin și și-ar vedea de treabă. Cu adevărat necăjiți vor fi doar bogătașii din țările capitaliste.

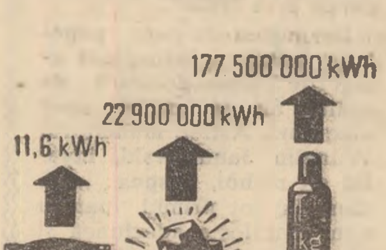
Ce s-ar întîmpla, dacă ar dispare peste noapte un izvor de energie cum este **țițeiul ?** Dimineața n-ar mai funcționa caloriferul, fiind lipsit de păcură. N-ar mai circula nici un autobuz, nici un avion pentru că n-ar avea benzină. Din telefonul de pe măsuță, n-ar mai rămîne decît o grămadă de sîrme, deoarece restul din bachelită, care de asemenea e un produs al țițeiului, ar dispare și el. N-ar mai apare ziarul deoarece cerneala de tipar se face cu produse petrolifere. S-ar opri strungurile în fabrici deoarece ungerea se face cu uleiuri scoase din țiței...

Dacă ar dispare cărbunele s-ar întîmpla necazuri asemănătoare. Am fi lipsiți de curent electric, deoarece majoritatea termocentralelor folosesc cărbunele. S-ar opri multe întreprinderi chimice, ar încremeni locomotivele cu aburi pe șine... Despre dispariția apei sau a vîntului, nici nu mai vorbim, ar dispare pur și simplu condiții importante pentru viață.

Este deci limpede că mai prețioase decît aurul sînt resursele de energie.

Izvoare inepuizabile...

Mai sus, am vorbit despre rezervoare de energie. Îndată ce folosim cuvîntul **rezervor,**

înseamnă că avem de-a face cu ceva limitat, din care dacă iei, rămîne mai puțin. Deci, întrebarea pusă mai sus cu dispariția țițeiului poate s-o pună însăși viața. Extrăgînd mereu combustibilii din pămînt, vom ajunge — firește, după cîteva mii de ani... — să secătuim rezervele de țiței, gaze, cărbuni. Ce vom face atunci ?

Pe de o parte, trebuie să arătăm că, deocamdată, nu sînt cunoscute încă bine toate rezervele globului nostru și an de an se descoperă altele noi. Pe de altă parte, omul a și început să facă primii pași în vederea folosirii unor noi izvoare de energie, pînă nu de mult necunoscute, care îi vor oferi o putere și mai mare asupra naturii. Este vorba de energia nucleului atomic. Ca să ne dăm cît de cît seama ce ne promite aceasta, să facem cîteva comparații.

Prin arderea completă a unui kilogram de țiței obținem 11,6 kWh de energie. Un kilogram de uraniu însă, ne dă 22.900.000 kWh energie ! Iar un kilogram de hidrogen, chiar 177.500.000 kWh ! Energia reacțiilor nucleare, realizată de un kilogram de hidrogen, ajunge pentru a ridica un munte în greutate de un miliard de tone, la înălțimea de 65 metri.

O centrală electrică de 600.000 kW consumă în 24 de ore 5 trenuri cu cărbune. O centrală atomică de aceeași putere consumă mai puțin de o tonă de uraniu într-un an întreg.

Iată ce putere va fi omul în stare să cucerească și s-o stăpînească definitiv !

Pașii energeticii

Dezvoltarea energeticii, a sistemului de centrale electrice care pun la dispoziția omului cantități din ce în ce mai mari de energie electrică, ina-

intează în țara noastră, în toate țările socialiste într-un ritm impetuos. Și cu fiecare turboagregat nou, cu fiecare centrală nouă intrată în funcțiune se creează posibilități de a produce noi bunuri materiale, se aduce o contribuție la creșterea productivității muncii, la ridicarea nivelului de trai. Ați văzut mai sus că un kilowat de putere instalată înlocuiește — în linii mari vorbind — munca fizică grea a 8 oameni. Or, numai în perioada 1960—1965 puterea nouă ce se va instala în centralele electrice din țara noastră va fi de 2.380.000 kilowați. Iar fiecare din acești kilowați poate fi pus să lucreze zi și noapte fără întrerupere, poate fi pus să facă munci pe care nici o forță mușchiulară nu este în stare să le îndeplinească, poate fi pus să topească oțelul în cuptoarele speciale, să descompună sarea în fabricile de sodă caustică etc.

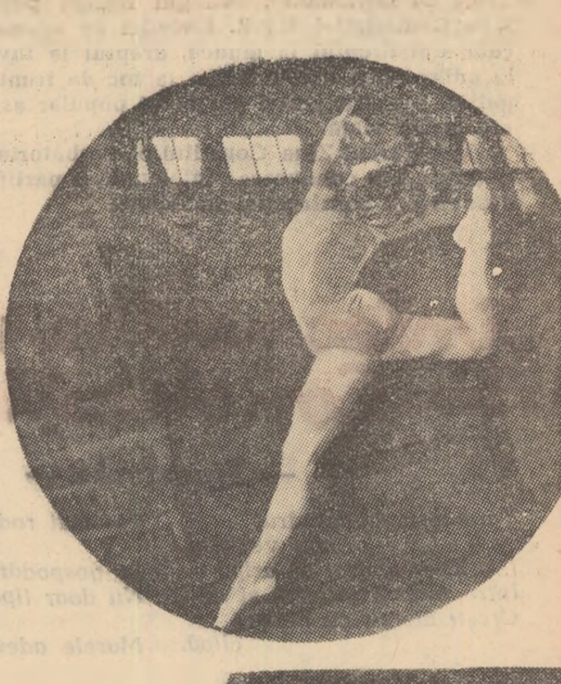
În U.R.S.S., printre sarcinile cele mai importante în domeniul științei — trasate de extraordinarul Program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — se numără și căutarea căilor de valorificare optimă a resurselor naturale de energie, descoperirea unor noi surse de energie și metode de transformare directă a energiei termice, nucleare, solare și chimice în energie electrică ; electrificarea țării ; folosirea în producție a energiei atomice.

În U.R.S.S., unde primele centrale atomo-electrice funcționează de cîțiva ani, se depun mari eforturi pentru ca uriașa energie a nucleului atomic să servească numai spre binele și fericirea omenirii.

AL. PLAIEȘU

De vorbă cu maestra sportului Elena Leuştean

Desigur, mulţi dintre voi aţi auzit despre maestra sportului Elena Leuştean. Ea a cîştigat de şase ori titlul de campioană a ţării la gimnastică. La Olimpiada de la Melbourne, la cea de la Roma — în întrecere cu cele mai bune gimnaste din lume, Elena Leuştean a cîştigat locul trei. O medalie de bronz a cucerit în campionatele mondiale de la Moscova. În Cupa Europei, în două ediţii consecutive, s-a clasat pe locul al doilea.

În dorinţa de a afla lucruri noi pentru voi, zilele trecute, în pauza unui antrenament, am rugat-o să vă adreseze cîteva cuvinte.

„Cu ani în urmă, pe vremea cînd eram de vîrsta voastră, am pornit odată spre poalele Tîmpei, din Braşov, unde urma să aibă loc o mare demonstraţie de gimnastică cu participarea lotului republican. Primele acorduri ale muzicii, splendidele salturi şi sărituri în aer, mişcările pline de graţie şi fineţe ale gimnastelor m-au cucerit. Din ziua aceea am început să aştept cu nerăbdare orele de gimnastică de la şcoală. De multe ori mă duceam singură în sala de gimnastică şi făceam tot felul de salturi, de rostogoliri... Intr-o zi, fetele care ştiau că nu prea îndrăgesc gimnastica, au rămas mirate văzîndu-mă cum merg în mîini, cum fac „salturi mortale" sau „roata". A fost o surpriză plăcută şi pentru profesoara noastră. După aproape un an de muncă încordată, de antrenamente susţinute am fost aleasă în echipa şcolii iar după puţin timp în echipa oraşului Braşov. Apoi, după un an şi ceva, am fost selecţionată în lotul republican. Eram nespus de fericită şi mă străduiam să execut cît mai bine, cît mai frumos fiecare exerciţiu. Am îndrăgit în deosebi exerciţiile la sol. Imbinarea fiecărei mişcări cu muzica cere multă muncă. Săriturile şi salturile în aer, paşii de dans combinaţi cu mişcări de balet, şpagatul—sînt sigură că vă vor cuceri şi pe voi aşa după cum m-au cucerit şi pe mine. Şi, poate nu peste mulţi ani, pe unii dintre voi, care citesc astăzi aceste rînduri, am să-i văd în sala Floreasca, încîntînd privirile miilor de spectatori. Doar dintre voi se vor ridica viitorii gimnaşti care vor duce mai departe drapelul succeselor gimnasticii romîneşti".

În încheiere, maestra sportului Elena Leuştean a ţinut să vă prezinte, prin intermediul aparatului de fotografiat, cîteva exerciţii de gimnastică la sol, pe care le puteţi încerca şi voi.

Purtători ai distincţiilor pionierəşti

Dintre acţiunile pe care pionierii din Urlaţi le-au organizat în această vacanţă, multe i-au ajutat să îndeplinească noi condiţii pentru primirea distincţiilor pionierești. Au fost în excursii, au învăţat să se orienteze după busolă şi semne naturale, să aprindă focul de tabără etc. De asemenea, s-au organizat cîteva vizite în gospodării agricole colective şi în întreprinderi. Tot în vacanţă, cu ocazia întrecerilor şi concursurilor sportive, pionierii au îndeplinit alte noi condiţii ; au învăţat să înoate, să arunce mingea de oină la ţintă...

Îndeplinind toate condiţiile, 18 pionieri au primit zilele acestea steluţa roşie. Printre cei cărora li s-a înmînat prima distincţie se numără şi pioniera Voinescu Valentina, din clasa a IV-a B a Şcolii medii din Urlaţi. Ea este una dintre pionierele cele mai active. În vacanţă, ca şi în timpul anului şcolar, Valentina a participat la toate acţiunile pioniereşti, dînd prin rîvna şi entuziasmul său, un bun exemplu tuturor colegilor.

ILEANA CIOBANU
Directoarea Casei pionierilor din Urlaţi, regiunea Ploieşti.

O surpriză

Cel doi fraţi, Iulia şi Emilian Popa, de la Şcoala de 7 ani nr. 11 din Iaşi, au aşteptat ca şi ceilalţi colegi ai lor, cu multă nerăbdare prima zi de şcoală. Şi-au pregătit cu grijă ghiozdanele, şi-au călcat frumos uniformele. Au mai pregătit însă şi o... surpriză. Fiecare a alcătuit cîte un ierbar pe care a hotărît să-l dăruiască şcolii chiar în prima zi a anului şcolar.

Toată vara, în excursiile pe care le-au făcut împreună cu ceilalţi pionieri din tabăra locală în împrejurimile oraşului şi în diferite localităţi din regiune, au selecţionat plante, le-au conservat cu grijă.

Acum cîteva zile, au încheiat alcătuirea ierbarelor. Iulia l-a ajutat frăţiorului la etichetarea plantelor iar Emilian a ajutat-o pe sora sa să lipească plantele pe planşe.

Cele două ierbare se află acum, împreună cu multe alte daruri — pietrare, insectare, planşe cu desene aduse de pionieri — în sala unde este păstrat materialul didactic al şcolii.

Peste tot în ţară — noi şcoli

● 16 săli de clasă are şcoala cea nouă care a fost dată în folosinţă, la 15 septembrie a.c., în oraşul Braşov. Şcoli noi au primit şi copiii din comuna Şinca Nouă (raionul Făgăraş), comuna Palmaşu (raionul Sibiu) şi Tohanul Vechi (raionul Braşov). Pînă la sfîrşitul anului 1961 se vor mai da în folosinţă şi şcolile ce se află în construcţie în comunele Ucea de Sus, Teliu, Ozunca Băi şi altele.

● In oraşul Craiova, două şcoli noi, cu cîte 16 săli de clasă, şi-au primit la 15 septembrie oaspeţii. În aceeaşi zi, s-au mai dat în folosinţă, în regiunea Oltenia, 32 şcoli de 4 ani, 17 şcoli de 7 ani iar la localurile existente s-au mai adăugat încă 40 de noi săli de clasă. Pînă la sfîrşitul anului, urmează să se mai dea în folosinţă încă 7 şcoli de 4 ani şi 6 şcoli de 7 ani.

● În raionul Iaşi au fost terminate lucrările la 12 şcoli noi de 7 ani şi de 4 ani. Pînă la sfîrşitul anului vor mai fi terminate încă 40 de săli noi de clasă.

● În raionul Marghita numărul şcolilor date în folosinţă în acest an se ridică la 18.

● Zilele trecute, în regiunea Bacău şi-au deschis porţile un număr de şcoli care au o capacitate totală de 236 săli de clasă. Cincizeci dintre aceste săli de clasă se află în oraşe iar celelalte la sate.

Pentru mobilierul necesar acestor noi săli de clasă şi pentru materialul didactic s-au învestit 6 milioane lei.

A treia Cupă de campioni europeni a sosit în ţară

La fel ca şi handbalistele de la Ştiinţa-Bucureşti, ca şi voleibaliştii de la Rapid, jucătorii de tenis de masă de la C.S.M.-Cluj au obţinut supremaţia europeană. Ei s-au reîntors acasă cu mult rîvnitul trofeu — Cupa campionilor europeni — pentru care săptămîni de-a rîndul au luptat cele mai bune echipe de club din ţările Europei. Prin dobîndirea acestui trofeu, sportivii noştri au dovedit, o dată în plus, înaltul nivel la care a ajuns mişcarea sportivă în ţara noastră, datorită condiţiilor create de partid şi guvern.

In ziua cînd s-au înapoiat în ţară am stat de vorbă cu cei trei componenţi ai echipei C.S.M.-Cluj şi i-am rugat să ne răspundă la întrebarea :

— Care a fost cheia acestui nou succes de mare prestigiu ?

Gheorghe Cobîrzan: „Pregătirea foarte serioasă pe care am făcut-o timp de mai multe luni de zile, precum şi respectarea cu stricteţe a programului de antrenamente au contribuit mult la succesul echipei noastre, dar mai întîi de orice, dorinţa de a închina o nouă victorie sportivă patriei noastre dragi".

Adalbert Rethy : „Intr-un meci, pe lîngă o bună pregătire fizică, trebuie să gîndeşti fiecare fază, să foloseşti o tactică care să deruteze adversarul. Echipa noastră a ştiut să folosească o astfel de tactică. Cel mai bun exemplu îl constituie scorul sever de 5-0 cu care am învins echipa Lokomotiv-Leipzig".

Radu Negulescu : „In finala Cupei campionilor europeni, care s-a desfăşurat la Leipzig, toţi componenţii echipei noastre au avut multă încredere unul în altul. Sfaturile antrenorului, ale fiecărui jucător au contribuit într-o mare măsură la victorie. Cu acest prilej aş vrea însă să adresez cîteva cuvinte tuturor pionierilor : Voi, dragi pionieri, care visaţi, aşa cum am visat şi eu încă de la vîrsta de 12 ani, să ajung un bun sportiv, nu uitaţi că în primul rînd un bun sportiv trebuie să fie un om cult, un om care să înveţe neîncetat. De altfel şi din cele spuse de colegii mei cred că aveţi multe de învăţat..."

RADU POPA

La 24 septembrie, întregul nostru popor sărbătoreşte Ziua Constituţiei R.P.R. Cuceriri de seamă ale poporului, cum sînt dreptul la muncă, dreptul la învăţătură, dreptul la odihnă etc. sînt înscrise la loc de frunte în Constituţia patriei noastre, statul democrat popular asigurînd traducerea lor în viaţă.

Sărbătorind Ziua Constituţiei, sărbătorim marile victorii obţinute sub conducerea înţeleaptă a partidului, pe drumul desăvîrşirii construcţiei socialiste.

Cîntec pentru noua Constituţie

— Fragmente —

Ţara mea cu mîndru,
nou veşmînt,
Liberă ca zborul de aripă —
Între muncă rodnică şi cînt
Creşti mereu cu fiecare
clipă.

Nu-i privire limpede,
nu-i gînd
În lumina legii să nu vie,
Slovele-i de adevăr,
pe rînd,
Să le soarbă ca pe-o
apă vie.

Cînd te-afunzi în paginile ei
Prinzi putere proaspătă
în luptă!
Ce n-ar da năvalnicii mişei
Cartea asta să o ştie ruptă!

. . . .

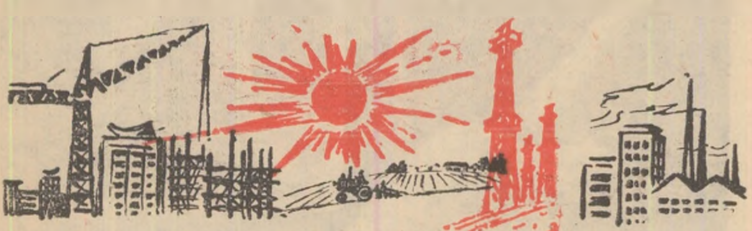
Tot mai multe fabrici,
tot mai des
Normele se sparg,
la strung, în mină...
Nu numai zeţarii au cules
Rîndurile legii de lumină.

Tot mai rodnic lanul,
ceas cu ceas,
În gospodăria colectivă...
Nu doar tipografii-s
cei ce-au tras
Marele adevăr la rotativă.

Codrii falnici, munţii cu
comori,
Şesurile... Toate-s ale
noastre.
Pentru noi trec
alb-săgetători
Kilowaţii apelor albastre.

Legea spune: liberi.
Şi sîntem.
Legea spune: munca
e onoare.
Tot ce-a fost robie
şi blestem
Se topeşte, — negura
în soare.

N. ŢAŢOMIR

În curînd – primul gong!

Asemenea şcolii, **Teatrul pentru tineret şi copii** îmbracă, odată cu sosirea toamnei, un aspect sărbătoresc. La 30 septembrie, porţile se vor deschide larg, lăsînd să pătrundă, odată cu spectatorii, entuziasmul şi voia bună. Pentru prietenii săi — pionierii şi şcolarii Capitalei — teatrul pregăteşte noi spectacole.

Ursuleţul leneş

nu este altul decît Marinică, unul dintre eroii piesei lui Alecu Popovici, **„Băiatul din banca doua"**, cu care publicul va face cunoştinţă la mijlocul lunei octombrie.

Autorul a pornit să-i spună băiatului său o poveste... Despre ea a aflat şi regizorul Ion Cojar. Şi cum acesta avea de îndeplinit o promisiune — la întîlnirile cu spectatorii i-a fost solicitată montarea unei povestiri, dar nu cu zmei şi zîne, ci una inspirată din viaţă şi preocupările copiilor patriei noastre — s-a gîndit că „Băiatul din banca doua" i-ar putea interesa pe vechii săi prieteni. Şi iată că povestea, spusă în fapt de seară unui băieţel, a prins să trăiască aevea pe scenă. Peripeţiile lui Marinică, ursuleţul cel îndărătnic care nu vrea să meargă la şcoală, căruia îi place mai mult să doarmă sau să se joace decît să muncească, stau în centrul dezbaterilor spectacolului. Numai că purtarea lui Marinică nu-i lasă indiferenţi nici pe copiii ce locuiesc la marginea pădurii, nici pe harnicile animale care trăiesc alături de ursuleţ. Dacă mijloacele folosite pentru îndreptarea ursuleţilor vor fi pe placul publicului, acesta are voie, şi chiar e bine să participe, alături de eroii piesei, la schimbarea lenesului Marinică.

Profesorul Ştie-tot

Aşa cum îl cunoaştem de la emisiunile de radio, Profesorul Ştie-tot, pe care l-am întîlnit în carne şi oase în sala de copii a Teatrului pentru tineret şi copii, în persoana lui Tudorel Popa, s-a dovedit şi de această dată bine informat. Tocmai intra la repetiţii, de data aceasta în calitate de regizor al spectacolului **„2 la aritmetica"**. Întrebîndu-l cine a primit această notă atît de îngrijorătoare, răspunsul a venit prompt:

— Şura Medvedev.
— Şi cine e Şura?
— Iată-l!

O fată drăguţă mergînd sprinten, băieţeşte, a apărut pe neaşteptate lîngă noi. E tînăra actriţă Doina Şerban, care, pe cît se pare, l-a îndrăgit atît de mult pe neastîmpăratul, inventivul şi lăudărosul Şura, încît toate purtările ei, chiar şi în discuţiile particulare, ni-l aminteşte pe purtătorul notei 2.

— Puţini au 2 la aritmetică, chiar şi printre spectatorii noştri — m-a asigurat regizorul. De aceea, sînt convins că ei vor fi cu tot sufletul alături de pionierii sîrguincioşi şi silitori, cum sînt Katea şi Serioja, într-un gînd cu profesorul Tepliţin, care se străduiesc să-l îndrepte pe Şura. Iar dacă la şcoală vor mai întîlni printre ei cîte un băiat cu 2 la aritmetică, spectatorii vor şti să-l combată, aşa cum procedează şi pionierii de pe scenă, — a încheiat Tudorel Popa.

★

Dorind să însemn şi alte noutăţi în legătură cu activitatea teatrului în această stagiune, am aflat că pe scena Teatrului pentru tineret şi copii se va prezenta o estradă pionierească, aparţinînd tinerilor dramaturgi Eduard Jurist şi Ion Mustaţă, în care vor apare şi Profesorul Ştie-tot, şi Niculiţă-reporterul, respectiv Silvia Chicoş, şi alţi eroi ai posturilor noastre de radio.

Sîntem siguri că, în afară de aceşti eroi îndrăgiţi, spectatorii îşi vor face noi prieteni în personajele pe care le va aduce pe scenă, în această stagiune, Teatrul pentru tineret şi copii.

ADA SIMIONESCU

Astăzi vă prezentăm:

„Pionierul" nr. 4

Pentru cei dintre voi, dragi pionieri, care n-aţi vizitat încă oraşul Sibiu, va fi interesant să aflaţi cum înşişi pionierii din Sibiu au căutat să afle pe îndelete istoria oraşului lor. Paralel cu explicaţiile primite, ei au cercetat străzile din cetate, casa cea mai veche din oraş, dumbrava pitorească din preajma lui şi, desigur, şi-au oprit privirile luminoase şi pe construcţiile noi ce se ridică, pe zi ce trece tot mai impunătoare. Urmărind desfăşurarea imaginilor cinematografice veţi poposi apoi, nu departe de Sibiu, printre pionierii de la Şelimbăr şi veţi afla cu cîtă pricepere şi sîrguinţă au obţinut ei recolte bogate pe lotul şcolar. Iar la urmă, cîteva minute de veselie: copiii la mare, pe minunatul litoral al Mării Negre, corturile înjghebate de pionieri în mijlocul pădurilor foşnitoare, corul de la Palatul pionierilor învăţînd noi cîntece pionereşti...

A început şcoala. Imaginea vacanţei petrecute de voi a rămas încă proaspătă, cu plăcute aduceri aminte. Vizionînd filmul documentar care vă este consacrat, „Pionierul" nr. 4, veţi revedea şirul bogat, feeric, al zilelor de vacanţă care v-au oferit odihna, voie bună, preocupări folositoare, pregătindu-vă pentru ca în noul an şcolar să munciţi cu puteri sporite.

M. D.

O carte interesantă

Cărţile despre oameni curajoşi, despre deschizătorii de drumuri noi în ştiinţă, despre savanţii modeşti care fac descoperiri epocale sînt îndrăgite de tinerii cititori, le stîrnesc dragostea pentru ştiinţă, dorinţa de a lupta pentru triumful omului în lupta milenară de supunere a naturii.

Romanul lui Franz Storch — „Umbre încătuşate" — este tocmai o astfel de carte.

La început, autorul ne face cunoştinţă cu munca însufleţită şi cu lupta profesorului Karge, care face o descoperire epocală: translocaţia, adică posibilitatea de a obţine pe un ecran de televizor imagini din oricare colţ al globului, fără instalarea în prealabil a unei staţii de emisie. Dar invenţia profesorului este ameninţată de agenţii unei firme imperialiste, care vor s-o fure. Profesorul se cutremură numai gîndindu-se că o astfel de invenţie ar putea încăpea pe mîinile imperialiştilor: „...dacă militariştii ar pune mîna pe ele (aparatele inventate de profesor n.a.) ce blestem pentru omenire!..".

Acţiunea perfidă a banditilor, însă, e urmărită îndeaproape de organele securităţii noastre de stat, care opresc la timp mîna criminală a agenţilor imperialişti. În paginile palpitant scrise, alături de ofiţerul de securitate Mircea şi de prof. Karge îi aflăm şi pe cei trei prieteni, tineri de vîrsta voastră: Anton — pasionat de fizică, Silvia şi Carol.

Scriitorul, de-a lungul celor peste 250 de pagini ale cărţii, ne poartă — alături de eroi — printr-un lung şir de peripeţii, care-l atrag pe cititor şi-l cîştigă de partea celor care luptă pentru ca, aşa cum se exprimă profesorul Karge, invenţia aceasta epocală „să găsească utilizare numai în acele ţări în care omul e preţuit ca om" — adică în ţările socialiste — pentru că numai în aceste ţări, invenţia „şi-ar găsi aplicarea în folosul omului".

Romanul „Umbre încătuşate" al tînărului scriitor de limbă germană, Franz Storch, are un puternic caracter educativ, cultivînd tinerilor cititori dragostea pentru patrie, pentru tot ceea ce este în folosul omului.

Publicînd această carte şi în traducere romînească, Editura Tineretului a făcut o plăcută surpriză cititorilor ei.

Carnet de însemnări

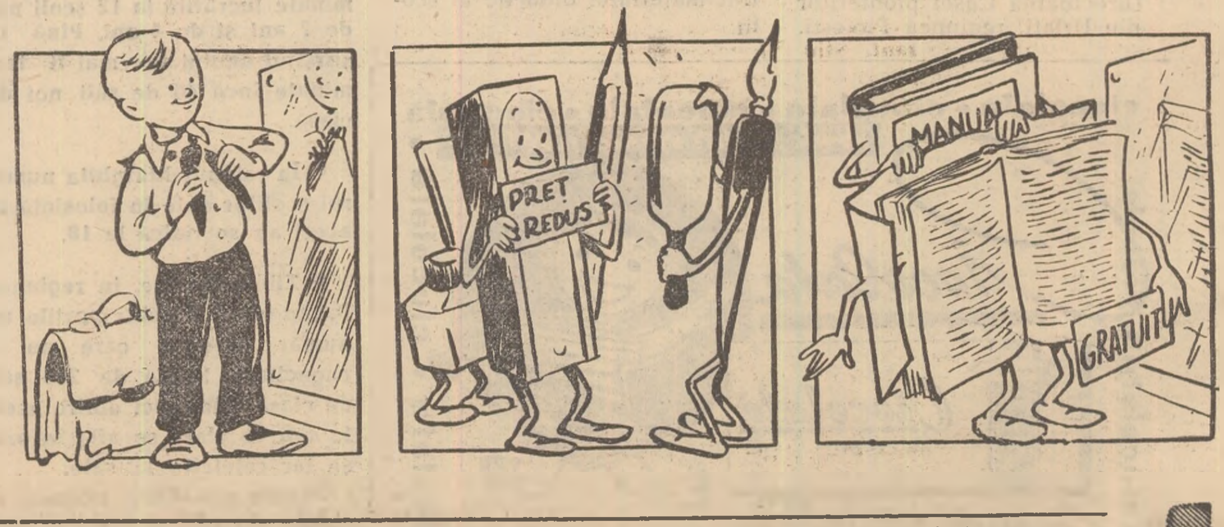
„Ţăndărică" la Budapesta

La Casa Centrală a Armatei din Budapesta, într-o sală de aproape 800 de locuri, a început, la 9 septembrie a.c. turneul pe care Teatrul de păpuşi şi marionete, „Ţăndărică", îl întreprinde în 3 oraşe din R. P. Ungară. Turneul va continua atît la Budapesta cît şi în alte două oraşe — Sztalinvaros şi Szolnok. Repertoriul va cuprinde şi piese pentru micii spectatori: „Doctorul Aumădoare" şi basmul dramatizat „Punguţa cu doi bani".

Expoziţia lui Jules Perahim

Expoziţia cunoscutului artist plastic romîn, Jules Perahim, cuprinzînd peste 120 de gravuri, desene, ilustraţii de carte, schiţe de decor şi farfurii de faianţă pictate, trimisă în U.R.S.S., a fost deschisă pînă în prezent la Moscova şi Riga. În luna septembrie, expoziţia va fi redeschisă în sălile muzeului Ermitaj din Leningrad.

Şi ei s-au pregătit pentru şcoală...

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel. 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"